ΤΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΑΛΙΣΤΑ, κύριε Χόλμς, γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε, πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ παίζει αἰσχρὴ κωμωδία ὅταν χύνει μαῦρα δάκρυα κοντὰ στὸ πτῶμα τοῦ συζύγου της. Δὲν ἀγάπησε ποτὲ τὸν κ. Ἐστράδ! Τὸν ἀπαιτοῦσε φαίνεται. Ναί, ναί, μὴ σᾶς φαίνεται παράξενο αὐτό! Τί θὰ λέγατε ἀκόμα, ἂν σᾶς ἔλεγα πὼς τὴν τελευταία νύχτα, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί σας —θὰ ἦταν ἡ ὥρα τέσσερες παρὰ τέταρτο— ἕνας ἄντρας μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας Ἐστράδ;....

Ὁ ἀστυνομικὸς προσποιήθηκε τὸν κατάπληκτο καὶ τὸν ἀγανακτησμένο, γιὰ νὰ κάνη τὴν καμαριέρα νὰ τοῦ ἀποκαλύψη περισσότερες λεπτομέρειες.

— Εἶνε ἀλήθεια τρομερό, συνέχισε ἡ καμαριέρα, νὰ συλλογισθῆ κανεὶς πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φίλου της τὴν ἴδια νύχτα ποὺ τῆς ἔφεραν τὸ πτῶμα τοῦ συζύγου της! Ὡστόσο, τὸν καιρὸ ποὺ ζοῦσε ὁ κ. Ἐστράδ, δὲν εἶχα προσέξει τίποτε τὸ ὕποπτο. Ποτὲ δὲν τὴν εἶδα νὰ κριφοκουβεντιάζη μὲ κανένα, ποτὲ δὲν μοῦ ἔδωσε νὰ πάω κανένα γραμματάκι σ' ἄγνωστο κύριο. Καὶ ξαφνικά, τὴν νύχτα ἀκριβῶς ποὺ πέθανε ὁ ἄντρας της, νὰ δεχτῆ τὸ φίλο της στὸ δωμάτιό της!....

— Ἔχεις δίκηο, παιδί μου, νὰ ἀγανακτῆς μὲ τὴ διαγωγὴ τῆς κυρίας σου. Ἴσως ὅμως ὁ φίλος της νὰ ἔφτασε χθὲς τὸ βράδυ στὸ Λονδῖνο καὶ νὰ βιαζότανε νὰ τὴν ξαναδῆ. Μὰ δὲν μοῦ λές, ἀλήθεια, πῶς συνέβη νὰ ἤσουν ξυπνητὴ αὐτὴ τὴν περασμένη ὥρα;

— Μὰ μποροῦσα νὰ κλείσω μάτι, κύριε Χόλμς, ἀφοῦ εἴχαμε νεκρὸ στὸ σπίτι; Ἡ κυρία Ἐστρὸδ μοῦ εἶπε πολλὲς φορὲς νὰ πέσω νὰ κοιμηθῶ, μὰ ἐμένα δὲν μοῦ κολλοῦσε ὕπνος. Ζήτησα νὰ ξεκινήσω κοντὰ στὸ μακαρίτη, μὰ ἡ κυρία δὲν μ' ἄφησε. Ἤθελε νὰ μείνη μόνη της, μοῦ εἶπε, καὶ νὰ προσευχηθῆ κοντὰ στὸν ἄντρα της. Τί μποροῦσα νὰ κάνω; Πῆγα ἀμέσως στὸ δωμάτιό μου, ποὺ βλέπει στὸν κῆπο. Κάθησα στὸ παράθυρο μισοντυμένη καὶ κύτταζα τὸν κῆπο, ποὺ ἦταν λουσμένος ἀπὸ φῶς τῆς σελήνης. Λίγο δεξιὰ, ἔβλεπ τὸν ἐξώστη τοῦ δωματίου τῆς κυρίας, ποὺ συνεκτονεῖ μὲ τὸν κῆπο μὲ μιὰ σκάλα. Ἔξαφνα ἄκουσα κάτι βήματα. Κάτοιος πλησίαζε τὴ σκάλα τοῦ ἐξώστη. Ἀναπήδησα ἀπ' τὴ θέσι μου τρομαγμένη. Τί λέω; Λιπόθυμη σχεδὸν ἀπ' τὸ φόβο! Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ μοῦ φάνηκε, κύριε Χόλμς, πὼς εἶδα τὸν κύριό μου νὰ περπατάη στὸν κῆπο!

— Τὸν κύριο Ἐστράδ; εἶπε γελῶντας ὁ ἀστυνομικός. Μὰ ἐκεῖνος ἦταν ξαπλωμένος στὸ ντιβάνι μὲ μιὰ μαχαιριὰ στὴν καρδιά!

Μὰ ὁ Σέρλοκ Χόλμς, ἐνῶ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, ἔτριβε συγχρόνως τὰ ἰσχνὰ χέρια του, πρᾶγμα ποὺ ἐσήμαινε πὼς ἦταν ἱκανοποιημένος.

— Σὲ λίγο συνῆλθα φυσικά, ἐξακολούθησε ἡ καμαριέρα. Ἔκανα τὴ σκέψη πὼς δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἀναστηθῆ ἕνα νεκρὸς καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶδα, μὲ τὸ μακρὺ ἐπανωφόρι καὶ τὸ ταξειδιωτικὸ κασκέτο, θὰ ἦταν βέβαια κάποιος ἄλλος.... κανένας κλέφτης ἢ ἴσως καὶ ὁ δολοφόνος τοῦ καϋμένου τοῦ κυρίου μου.... ὁ ὁποῖος ἐρχότανε τώρα νὰ μᾶς σκοτώση ὅλους.... Ἔκανα νὰ φωνάξω, μὰ ὁ τρόμος μοῦ εἶχε παραλύσει τὴ γλῶσσα. Ἀπορῶ κι' ἐγὼ ἡ ἴδια πῶς μπόρεσα νὰ συνέρθω, νὰ ξαναπλησιάσω στὸ παράθυρο, νὰ κιττάξω καλύτερα καὶ νὰ βεβαιωθῶ πὼς ὁ ξένος ἐκεῖνος ἦταν γνωστὸς τῆς κυρίας Ἐστράδ. Φαντάζεσθε τὴν κατάπληξί μου, ὅταν εἶδα τὴν κυρία νὰ κατεβαίνη ἀπὸ τὴ σκάλα τοῦ ἐξώστου, νὰ ἱποδέχεται μ' ἀγάπη τὸν ξένο, νὰ τὸν σφίγγη στὴν ἀγκαλιά της, ὕστερα ν' ἀνεβαίνουν μαζὺ ἐπάνω καὶ νὰ μπαίνουν στὸ δωμάτιό της.

— Πόσον καιρὸ ἔμειναν ἐκεῖ; ρώτησε ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

— Πέντε ὥς δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἔπειτα ἄκουσα νὰ τρίζη μιὰ τζαμόπορτα. Ὁ ξένος κατέβηκε γρήγορα τὴ γυριστὴ σκάλα τοῦ ἐξώστου καί, περνῶντας ἀπὸ τὸν κῆπο, χάθηκε στὸ δρόμο, χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ δῶ τὸ πρόσωπό του. Πρόσεξα ὅμως ὅτι ἦταν μᾶλλον ψηλός.

— Δὲν σοῦ ἔκαναν ἐντύπωσι τὰ μεγάλα πόδια του;

— Εἶχα μυαλό, κύριε Χόλμς, νὰ κιττάξω τέτοιες λεπτομέρειες;

— Ναί, ἔχεις δίκηο.... Δὲν μοῦ λὲς τώρα, πῶς βρῆκες τὴν κυρία σου σήμερα τὸ πρωΐ;

— Ἡ κυρία μου καθότανε κοντὰ στὸ μακαρίτη, ὅταν μπῆκα στὸ δωμάτιό της, σήμερα τὸ πρωΐ στὶς ἕξη. Ἦταν χλωμὴ σὰν πεθαμένη καὶ πολὺ ταραγμένη. Μοῦ εἶπε πὼς ἔχει δυνατὸ πονοκέφαλο. Ἐπανέλαβε δὲ καὶ πάλι πὼς θὰ ἔφευγε ἀπ' τὸ Λονδῖνο ἀμέσως ὕστερ' ἀπ' τὴν κηδεία, γιατὶ ἂν ἔμενε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, θὰ τρελλαινότανε....

— Καλά, καλά, ψιθύρισε ὁ ἀστυνομικός. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς πληροφορίες ποὺ μοῦ ἔδωσες, παιδί μου. Νὰ εἶσαι βεβαία, ὅτι δὲν θὰ πῶ τίποτε τῆς κυρίας σου. Καὶ τώρα, πήγαινε!....

Ὕστερ' ἀπὸ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ Σέρλοκ Χόλμς βρισκότανε σ' ἕνα ἀμάξι. Εἶπε τοῦ ἀμαξᾶ νὰ τὸν ὁδηγήση στὴν ὁδὸν Σώμεροντ καὶ νὰ σταθῆ ὄχι μπρὸς στὴν ἐξώπορτα τοῦ μεγάρου Ἐστράδ, ἀλλὰ πίσω, κοντὰ στὸν κῆπο. Ὅταν τὸ ἀμάξι σταμάτησε, ὁ Χόλμς κατέβηκε κι' ἐπλησίασε στὰ κάγκελα ποὺ περιτριγύριζαν τὸ σπίτι. Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μικροῦ δρόμου δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ μπῆ στὸν κῆπο, παρὰ ἀπὸ μιὰ πορτίσα. Καὶ ἡ πορτίσα ἐκείνη ἦταν κλειστή.

— Θὰ ἦταν κλειστὴ καὶ χθὲς τὴ νύχτα, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Χόλμς. Ἄρα ὁ ξένος ὁ ὁποῖος ἐπισκέφθηκε τὴν κυρία Ἐστράδ, θὰ εἶχε κατ' ἀνάγκη τὸ κλειδί, ὅπως καὶ ὁ ναύτης εἶχε τὸ κλειδὶ τοῦ γραφείου τοῦ Χαυδγκάτ Χίλλ. Ἐξ ἄλλου, δὲν θὰ κοπιάσω νὰ μπῶ μέσα...

Καὶ ὁ ἀστυνομικὸς ἔβγαλε ἕνα ἀντικλείδι ἀπὸ τὴν τσέπη του, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα. Μ' ἕνα βλέμμα ποὺ ἔρριξε γύρω του, βεβαιώθηκε πὼς ἦταν κατεβασμένα ὅλα τὰ παρατετάσματα τῶν παραθύρων τοῦ μεγάρου ποὺ ἔβλεπαν στὸν κῆπο. Δὲν τὸν εἶχε δεῖ λοιπὸν κανείς. Παρατήρησε ὅτι προσεκτικώτερα τὸ ἔδαφος. Τὴν προηγουμένη ἡμέρα εἶχε πέσει ραγδαία βροχή. Τὸ ἔδαφος ἦταν ἀκόμα μαλακὸ καὶ τὰ ἴχνη τῶν βημάτων τοῦ νυκτερινοῦ ἐπισκέπτου ἔπρεπε νὰ διακρίνονται καλὰ στὸ ἔδαφος.

Ἔξαφνα, ὁ Σέρλοκ Χόλμς σταμάτησε, γονάτισε, ἔσκυψε κι' ἐξέτασε τὸ ἀποτύπωμα ἑνὸς ποδιοῦ στὸ ἔδαφος. Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μέτρο, τὸ ἐφήρμοσε στὸ ἀποτύπωμα, σκέφτηκε λίγο καὶ ψιθύρισε μὲ ὕφος εὐχαριστημένου ἀνθρώπου:

— Ἀκριβῶς 45!.... Αὐτὴ εἶνε σοβαρὴ ἀπόδειξις. Τώρα ξέρω ποιὸς ἦταν τὴν περασμένη νύχτα κοντὰ στὴν κ. Ἐστράδ.

Ὕστερα ὁ ἀστυνομικὸς σηκώθηκε, κατέβασε τὸ κατέλλο του ὥς τὰ φρύδια του καὶ βγῆκε ἀπ' τὸν κῆπο. Γύρισε σπίτι του, μεταμφιέστηκε σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἔδωσε μερικὲς ὁδηγίες στὸ Χάρρυ καὶ στὴν οἰκονόμο του καὶ βγῆκε ἔξω.

ΣΤΗ «ΦΩΛΙΑ ΤΩΝ ΤΙΓΡΕΩΝ»

Εἶχε νυχτώσει.

Ἕνας δυνατὸς ἀνεμοστρόβιλος οὐρλιαζε στοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου. Φυσοῦσε ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ διασκόρπιζε τὴν ὁμίχλη ποὺ εἶχε σκεπάσει σαράντα ὀχτὼ ὧρες τὴν πρωτεύουσα μ' ἕνα πυκνὸ πέπλο. Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ ξεπορτίση μ' αὐτὸ τὸν ἐλεεινὸ καιρό. Οἱ κάτοικοι τοῦ Λονδίνου κλειδώθηκαν ἀπὸ νωρὶς στὰ σπίτια τους. Τὰ μεσάνυχτα καὶ σ' αὐτὲς ἀκόμα τὶς πολυσύχναστες ἄλλοτε ταβέρνες, ἐλάχιστοι ἦσαν οἱ πελάτες.

Σ' ἕνα στενὸ δρομάκο τοῦ Οὐϊτετσάπελ —τῆς συνοικίας αὐτῆς τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς φτώχειας— περπατοῦσε ἕνας ψηλόσωμος ἄνθρωπος. Ἀπὸ τὸ βάδισμά του ἔδειχνε πὼς δὲν τὸν πείραζε ὁ ἀνεμοστρόβιλος. Κρατοῦσε μιὰ ὀμπρέλλα κάτω ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ μασχάλη του καὶ μὲ τὸ δεξί, γαντοφορεμένο χέρι του, ἔπιανε τὸν γύρο τοῦ ψηλοῦ καπέλλου του, γιὰ νὰ μὴν τὸ πάρη ὁ ἄνεμος.

(Ἀκολουθεῖ)

τοὺς ἔκανε διάφορες ἐρωτήσεις:

Καὶ οἱ δυὸ ἀπάχηδες ἦσαν νεαρώτατοι, δέκα ὀχτὼ καὶ εἴκοσι τεσσάρων χρόνων καὶ καθόλου φοβισμένοι γιὰ τὴ σύλληψή τους. Κύτταζαν εἰρωνικὰ τὸν Τεριὸ κι' ἀπαντοῦσαν αὐθαδέσπατα.

— Τ' ὄνομά σου; ρώτησαν τὸν ἕνα.

— Ρουσέλ, ἀποκρίθηκε.

— Καὶ τὸ δικό σου; ρώτησαν τὸ σύντροφό του.

— Ζὰν Ντεμουλέν.

— Τί δουλειὰ κάνετε;

— Ἡ ἰδιωτιά μου εἶμαι κερδοπενταρᾶς (ἀπ' τὸ κερδίζω πεντάρες) καὶ τοῦ λόγου του ἀπὸ δῶ εἶνε τραπεζιέρης (τραπεζίτης).

— Εἴχατε ποτὲ νταραβέρια μὲ τὰ δικαστήρια;

— Ποτέ.

Κατόπιν τοὺς ἔγδυσαν. Ὁ ἕνας, ὁ Ρουσέλ, εἶχε στὸν ὦμο ἕνα σημάδι ὅμοιο μὲ V, χαραγμένο μὲ καφτὸ σίδερο ἀπὸ δήμιο.

— Ὤχ! Ὤ! Ὤ! μάρκα πρώτης! ἔκανε ὁ χωροφύλακας. Καὶ ποιὸς σοῦ τὴ φίλεψε, ἀδερφάκι μου;

Καὶ ὁ Ρουσέλ, μὲ τὸ περιπαιχτικὸ ὕφος τοῦ γνήσιου Παριζιάνου γαβριᾶ, ἀπάντησε, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του;

— Ποιό, κὺρ δεκανέα, τὸ σημαδάκι αὐτό; Μοῦ τὸκανε μὲ τὰ δοντάκια της ἡ σκύλα ἡ ἀραβωνιαστικιά μου.

Ὁ Ρουσὲλ κι' ὁ Ντεμουλὲν κρεμάστηκαν ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρό. Μὰ τὰ ληστρικὰ κρούσματα στὸ Παρίσι ἐξακολούθησαν.